

Около университетската криза.

Четири мѣсеца съществува университетската криза или, по-точно: университетския позоръ, създаденъ отъ българското правителство, безъ професоритѣ да проявятъ и най-малкъ знакъ на разтѣние, на морално падение. А изпитнитѣ и дори съблазнитѣ не бѣха малко. Повечето отъ старитѣ професори сѣ изключително хора на катедрата и на кабинетния трудъ, хора неспособни или ненавикнали на никакъвъ другъ трудъ. Никой отъ тѣхъ не е толкова охолень, щото да не се нуждае отъ държавна служба, а мнозина сѣ въ такова оскѣдно материално положение, че рискуватъ или да бѣдствуватъ или да живѣятъ съ дългове, за смѣтка на едно бъдаще, за което не е извѣстно да ли ще бѣде въ състояние да задоволи нуждитѣ на деня, камо ли да плаща „грѣховетѣ“ на миналото. А правителството, а държавната властъ, носителка и прѣдставителка на моралния и правовъ редъ, чрѣзъ устата на министра на народното просвѣщение, имъ говори: „Заповѣдайте, господа. Ний сме великодушни. Ний ще забравимъ всички ваши прѣгрѣшения. Ще забравимъ, че сте развратили (както ви го казахме и въ официалния докладъ) българската студентска младежъ, че сте я научили да освирква държавния глава и да прѣзира стамболовщината